

Broj: X-KR-10/928**Sarajevo, 19.07.2010. godine****U IME BOSNE I HERCEGOVINE**

Sud Bosne i Hercegovine, sudija za prethodno saslušanje Ljubomir Kitić (Sud) uz učešće zapisničara Tijane Kaletović, u krivičnom predmetu protiv optuženog Marka Bokšića zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkom a) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) a sve u vezi sa članom 29. i članom 180. stav 1. KZ BiH, povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo) broj T20 0 KTRZ 0000469 10 (KTRZ 01/10) od 05.07.2010. godine i Sporazuma o priznanju krivice- isti broj i datum kao i optužnica, nakon prihvatanja sporazuma o priznanju krivice i održanog ročišta za izricanje krivično pravne sankcije, dana 19.07. 2010. godine je donio i isti dan u prisustvu tužioca Tužilaštva Dubravka Čampare, optuženog Marka Boškića i njegovog branioca Nikice Gržića advokata iz Sarajeva, javno objavio slijedeću

PRESUDU

OPTUŽENI: MARKO BOŠKIĆ, sina Jakova i pokojne Janje, rođene Mišković, rođen 09.07.1964.godine u Tuzli, opština Tuzla, JMBG: ..., ..., državljanin ..., bez prijavljenog prebivališta i boravišta u BiH, prethodno nastanjen na adresi, neposredno prije deportacije bio u nadležnosti američkih imigracionih i carinskih organa u Bostonu, Massachusetts, U.S.A., razveden, bez djece, završio građevinsku školu u Tuzli, pismen, nezaposlen, slabog imovnog stanja, služio JNA od 1983. do 1984. godine, bez odlikovanja, protiv njega se ne vodi drugi krivični postupak, trenutno se nalazi u pritvoru rješenjem ovog broj: X-KRN-10/928 od 29.04.2010.godine.

KRIV JE**Što je:**

U periodu od 10.07. do 01.11.1995. godine, za vrijeme oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini, u okviru kojeg su pripadnici VRS i Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske (MUP RS) preduzimali široko rasprostranjen i sistematičan napad protiv bošnjačkog civilnog stanovništva iz zaštićene zone UN-a Srebrenica, koji napad je bio u skladu sa državnom ili organizacionom politikom i u cilju provođenja te politike, u sklopu kojeg napada je do 40,000 bošnjačkih civila prisilno preseljeno iz enklave Srebrenica, a više od 7,000 muškaraca i dječaka Bošnjaka pogubljeno po prijekom postupku, ukopano i ponovno ukopano; znajući za taj napad, **BOŠKIĆ MARKO**, kao pripadnik 10. diverzantskog odreda Glavnog štaba VRS-a, postupajući individualno i zajedno sa drugima vršio progon civilnog

bošnjačkog stanovništva na političkoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj, vjerskoj osnovi, lišavanjem drugih osoba života, tako što je:

Dana 16. jula 1995. godine, u periodu od 10,00 do 15,00 sati, sa prethodnim znanjem da će zarobljeni muškarci Bošnjaci biti strijeljani, na ekonomiji Branjevo, u selu Pilica, opština Zvornik, zajedno sa još sedam (7) pripadnika 10. diverzantskog odreda, postupajući po prethodnom naređenju Pećanac Dragomira i Pelemiš Milorada, po prijekom postupku pogubio, pucajući iz automatske puške s namjerom da liši života, više stotina zarobljenih muškaraca Bošnjaka iz enklave Srebrenica, od kojih su neki imali poveze na očima, a koji su prethodno držani zarobljeni u osnovnoj školi u Pilici, odakle su dovoženi autobusima do mjesta pogubljenja na ekonomiji Branjevo, koja pogubljenja su preživjela samo dva zarobljenika.

DAKLE

radnjama opisanim u dispozitivu optužnice, u vrijeme oružanog sukoba na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine, u sklopu široko rasprostranjenog i sistematičnog napada usmjerenog protiv civilnog bošnjačkog stanovništva, znajući za takav napad, sa namjerom da diskriminira grupu ljudi, optuženi vršio progon civilnog bošnjačkog stanovništva na političkoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj i vjerskoj osnovi i to lišavanjem zarobljenih muškaraca Bošnjaka života,

čime je učinio krivično djelo zločin protiv čovječnosti - progon iz člana 172. stav 1. tačka h) KZ BiH u vezi sa stavom 1. tačka a), lišenje druge osobe života, istog člana, a sve u vezi sa članom 29. i 180. stav 1. KZ BiH,

pa ga sud uz primjenu citiranih odredbi i odredbi iz člana 39., 42. i 48. KZ BiH,

O S U Đ U J E NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 (deset) GODINA

Na osnovu člana 56. KZ BiH optuženom se u izrečenu kaznu zatvora, ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, i to u periodu od 28.04.2010. godine pa nadalje.

Na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) optuženi Marko Boškić se oslobađa dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka koji padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu člana 198. stav 2 ZKP BiH oštećeni se sa eventualnim imovinskoopravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilaštvo je dana 05.07.2010.godine podiglo optužnicu broj: T20 0 KTRZ 0000469 10 (KT-RZ-01/10) protiv Marka Boškića zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkom a) KZ BiH a sve u vezi sa članom 29. i članom 180. stav 1. KZ BiH i istu dostavilo Sudu na potvrđivanje, zajedno sa Sporazumom o priznanju krivice (Sporazum) isti broj kao i optužnica, koji su Tužilaštvo i optuženi sa braniocem zaključili dana 05.07.2010. godine.

Sporazumom je optuženi Boškić priznao krivicu za krivično djelo za koje je optužen, te se sa Tužilaštvom saglasio da mu se za predmetno krivično djelo izrekne kazna zatvora u rasponu od 5 (pet) godina do 10 (deset) godina, te da može biti obavezan na plaćanje troškova postupka i upoznat sa mogućim posljedicama vezanim za imovinskopravni zahtjev. Takođe, Sporazumom se optuženi obavezao da u svojstvu svjedoka, uz odgovarajuće mjere zaštite, svjedoči o događajima koji su se dogodili u i oko Srebrenice u julu 1995. godine, uključujući i događaje na području opštine Zvornik, u postupcima pred ovim Sudom odnosno drugim sudovima u BiH kao i pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju (MKSJ), te da Tužilaštvu otkrije sve informacije koje ima u vezi sa predmetnim događajima.

Nakon potvrđivanja optužnice dana 09.07.2010. godine, održano je ročište na kojem je razmotren navedeni Sporazum o priznanju krivice, a u skladu sa članom 231. stav 4. i 6. ZKP BiH. Na ročištu je optuženi potvrdio da je on potpisao Sporazum koji je prethodno pročitao i čije odredbe mu je objasnio i njegov branilac, da je upoznat sa sadržajem svake odredbe tog sporazuma, te da se tim sporazumom odriče od nekih Ustavom i zakonom zagarantovanih prava na suđenje, a koji se odnose na pravo da se brani osporavajući dokaze koji ga terete i izvodi dokaze koji mu idu u korist, kao i da se odriče prava na žalbu u pogledu krivičnopravne sankcije koja će mu biti izrečena ukoliko Sud prihvati Sporazum. Takođe, potvrdio je da je dobrog psihofizičkog zdravlja, da nema nikakvih zdravstvenih smetnji, da u vrijeme zaključenja Sporazuma i održavanja ročišta nije koristio bilo kakva opojna sredstva koja bi mogla uticati na njegovu svijest i volju, kao i da niko drugi na njega nije vršio pritisak da zaključi ili ne zaključi Sporazum.

Potom je Tužilaštvo Sudu predočilo dokaze o krivici optuženog, a koje je Sud zaprimio u spis i to: zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Marka Boškića od 28.04.2010. godine sa transkriptom pred Tužilaštvom, Zapisnik sa transkriptom o ispitivanju osumnjičenog Boškića od 11.02. 2010. godine pred Ministarstvom pravde SAD, Iskaz svjedoka Milivoja Nikolića od 16.04.2010. godine pred SIPA, Iskaz svjedoka Petra Salapure od 08.i 09.06.2004. godine pred MKSJ u predmetu Blagojević i Jokić, Iskaz zaštićenog svjedoka I od 06.09.2004. godine u predmetu Popović i dr., Iskaz zaštićenog svjedoka Q od 14.04.2000. godine u predmetu Krstić, Izjave Zorana Obrenovića od 16.09.2004. godine i Dragana Todorovića od 22.06.2005. godine date FBI SAD, Iskaz svjedoka Salihe Đuderija od 16.05.2008. godine, Iskaz svjedoka Dražena Erdemovića u predmetu Popović od 04.05. i 07.05.2007. godine, Izjava FBI od 22.06.2005. godine i intervju od 25.06.2006. godine, Iskaz svjedoka Gajić Zorana od 27.03. i 22.10.2008. godine, Iskaz svjedoka Rifata Kešetovića od 04.12.2008. godine, Iskaz Franca Kosa od 08.05.2010. godine, Izvještaj Haglund Vilijama od 15.06.1998. godine, Izvještaji i iskaz Ričarda Batlera od 31.10. i 01.11.2002. godine i 09.06. 2006. godine, Izvještaj o izvršenoj obdukciji posmrtnih ostataka sa lokacije Čančarski put iz augusta 1998. godine koji je sačinio Lorens C.H., Iskaz Dina Meninga u predmetu Popović od 10. 11. i 12. 12. 2007. godine, Izvještaj Ričarda Rajta o

provedenim ekshumacijama u istočnoj Bosni tokom 1998. godine, Direktiva Glavnog štaba VRS od 31.03.1995. godine, Izvještaj UNMO od 10. i 11.07.1995. godine, Naredba da se izvrši marš od 10.07.1995. godine, Naredba o formiranju 10. diverzantskog odreda od 04.12.1994. godine, Direktiva GŠ VRS od 19.11.1992, Izvještaj generalnog sekretara UN od 15.11.1999.godine, Rezolucije Savjeta bezbjednosti UN broj 743, 819, 821, 824 i 836, Članci iz medija Avaz, Slobodna Bosna, Dani, Global, Sarajevo X COM. Port.ba, Vijesti .ba povodom hapšenja i izručenja optuženog Boškića.

Odbrana optuženog nije imala primjedbi niti prigovora na izvedene materijalne dokaze Tužilaštva, niti pak prijedloga za izvođenje vlastitih dokaza.

Tužilac je tokom ročišta naveo da je sa predmetnim sporazumom o priznanju krivice upoznao oštećene odnosno njihove predstavnike te da će oni imovinskopравни zahtjev eventualno ostvarivati u parničnom postupku.

Cijeneći sve naprijed navedeno, Sud je u skladu sa članom 231. stav 5. ZKP BiH prihvatio sporazum o priznanju krivice. Sud je zaključio da je do sporazuma o priznanju krivice, koji su zaključili Tužilaštvo i optuženi Boškić, došlo dobrovoljno, svjesno i sa razumijevanjem, da je prije zaključivanja istog optuženi bio upoznat sa svim mogućim posljedicama koje iz njega proističu, uključujući i posljedice koje se odnose na mogućnost obavezivanja na plaćanje naknade oštećenima za nastalu štetu, mogućnost oduzimanja imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, kao i mogućnost obavezivanja na plaćanje troškova krivičnog postupka.

Izvršivši ocjenu svih izvedenih dokaza, Sud je zaključio da oni po svom kvalitetu predstavljaju dovoljan osnov za zaključak da je optuženi zaista učinio krivično djelo za koje je i optužen, te da je kriv. To se posebno odnosi na sasvim detaljno priznanje izvršenja navedenog krivičnog djela koje je optuženi izjavio u svom iskazu pred Tužilaštvom, u kojem opisuje svoje učešće u svim događajima opisanim u optužnici, počev od učešća u širokom i sistematičnom napadu na zaštićenu zonu Srebrenice dana 10. i 11. jula 1995. godine kao pripadnik 10. diverzantskog odreda GŠ VRS, do učešća u masovnom ubijanju zarobljenih muškaraca- civila dana 16. 07. 1995. godine na ekonomiji Branjevo, u sklopu tog širokog i rasprostranjenog napada. Njegove navode su u značajnim i za ovaj predmet relevantnim dijelovima potvrdili svojim iskazima: Franc Kos, Dražen Erdemović te svjedoci Zoran Gajić i Saliha Đuderije, kao i vještak –ekspert Ričard Batler, Din Mening, Ričard Rajt te drugi dokazi koji su prezentirani Sudu od strane Tužilaštva. Svi izvedeni dokazi na nesumnjiv način upućuju na zaključak da su u radnjama optuženog, poblize označenim u dispozitivu optužnice, sadržana sva zakonom propisana obilježja krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkom a) KZ BiH, te da je optuženi počinio krivično djelo sa dugim licima kao saizvršilac u smislu člana 29. KZ BiH, te da je za to kriv po osnovu individualne odgovornosti u smislu člana 180. stav 1. KZ BiH.

Biće krivičnog djela koje je optuženom stavljeno na teret propisano je članom 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkom a) KZ BiH i čine ga radnje progona bilo koje grupe ljudi na političkoj, rasnoj, vjerskoj, nacionalnoj, etničkoj ili drugoj osnovi koja je nedopustiva po međunarodnom pravu, koje su u vezi sa radnjama krivičnog djela lišavanja života druge osobe- ubistvo, a sve kao dio širokog ili rasprostranjenog napada usmjerenog protiv bilo kojeg civilnog stanovništva pri čijem izvršenju je učinilac znao za takav napad. Dakle,

potrebno je da su ispunjena 4 opšta elementa za egzistiranje predmetnog krivičnog djela, a to su:

- postojanje širokog ili sistematičnog napada,
- da je djelo učinjeno kao dio takvog napada,
- da je napad usmjeren protiv bilo kojeg civilnog stanovništva i
- da je optuženi znao za takav napad.

Postojanje širokog ili sistematičnog napada ne podrazumijeva isključivo upotrebu oružane sile, već se tim napadom može obuhvatiti i svaki drugi oblik zlostavljanja stanovništva. U konkretnom slučaju, širina ili sistematičnost napada proizilazi iz Direktive od 08.03.1995.godine GŠ VRS i Zapovijesti od 02.07.1995.godine, kojim je naloženo fizičko odvajanje Srebrenice od Žepe da bi se spriječilo komuniciranje između tih enklava, te činenje svakodnevnih planskih, borbenih aktivnosti u cilju stvaranja totalne nesigurnosti, nepodnošljivosti i besperspektivnosti daljeg opstanka u tim enklavama i konačno suženje zone srebrenice na gradsko područje. Još ranije, Direktivom od 19.11.1992.godine GŠ VRS je naložio nanošenje što većih gubitaka i prisilio muslimansko stanovništvo da napusti prostore Birača, Žepe i Goražda uz ponudu razoružavanja. Svojim iskazima optuženi i svjedoci Kos i Erdemović takode opisuju okolnosti pod kojima je njihova jedinica u dva navrata išla u pravcu srebrenice i način učestvovanja njihove jedinice u akciji zauzimanja Srebrenice u koju su ušli bez otpora jer se najveći broj civilnog stanovništva povukao radi zaštite u vojnu bazu UN u Potočarima, a vojno sposobno stanovništvo se povuklo u sela Šušnjare i Jaglič, odakle je krenulo u proboj prema Tuzli.

Naredni uslov za postojanje krivičnog djela zločin protiv čovječnosti podrazumijeva da radnje optuženog budu učinjene u okviru širokog ili sistematičnog napada. Dakle, mora postojati *nexus* između radnje optuženog i napada. U vezi sa ovim pitanjem moraju biti ispunjena dva uslova:

- počinjena djela po svojoj prirodi ili posljedicama objektivno predstavljaju dio napada,
- optuženi zna da postoji napad na civilno stanovništvo i da je njegovo djelo dio tog napada.

U sklopu napada, diverzantski odred je po prijekom postupku strijeljao grupu od više stotina zarobljenih muškaraca- civila Bošnjaka, koji su prethodno dovezeni autobusima na mjesto strijeljanja, sa svezanim rukama i sa povezima na očima. Zarobljeni Bošnjaci su postrojani i lišavani života iz vatrenog oružja i to automatskih pušaka, puškomitraljeza i pištolja, te je izvjestan zaključak da se radi o djelima koja po svojoj prirodi i posljedicama predstavljaju dio tog napada.

Imajući u vidu da je optuženi marko Boškić bio pripadnik 10. diverzantskog odreda Glavnog Štaba VRS-a, izvjesno je njegovo znanje o postojanju napada na civilno stanovništvo na području opštine Srebrenica. Prethodno navedeno proizilazi iz izjave tada osumnjičenog Boškića, koju je dao Tužilaštvu dana 28.04.2010.godine.

Za postojanje zločina protiv čovječnosti potrebno je utvrditi da je napad bio usmjeren protiv bilo kojeg civilnog stanovništva. U ovom kontekstu, pod stanovništvom se podrazumijeva određeni, dovoljan broj pojedinaca i ne podrazumijeva se cjelokupno stanovništvo neke regije, odnosno mora se utvrditi da se ne radi samo o ograničenom i nasumice odabranom broju pojedinaca. Na kraju, potrebno je da je civilno stanovništvo primarna, a ne sporedna meta napada. U konkretnom slučaju svi dokazi jasno upućuju na zaključak da je meta napada bilo civilno bošnjačko stanovništvo. Navedeno proizilazi iz izjava svjedoka koje je Tužilaštvo saslušalo tokom istražnog postupka, a koji su potvrdili da su se zbog opasnosti po svalstite živote sklonili u bazu UN u Potočarima odakle su kasnije prebačeni na teritoriju pod kontrolom Armije BiH.

Za postojanje sljedećeg elementa potrebno je da je učinilac svjestan da njegova djela predstavljaju dio širokog ili sistematskog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva. Nije od presudnog značaja da li su radnje optuženog bile usmjerene protiv civilnog stanovništva ili njegove žrtve, već je bitno samo da je optuženi izvršio određena krivična djela, pri tome u najmanju ruku prihvatajući rizik da ona mogu predstavljati sastavni dio napada na civilno stanovništvo.

U konkretnom slučaju, jasno je da je optuženi Marko Boškić znao da ubijanje muškaraca predstavlja dio širokorasprostranjenog i sistematičnog napada na civilno stanovništvo, a da li je on sudjelovao u ubistvu više stotina muškaraca iz istih razloga, zbog kojeg je i došlo do napada, promatrano iz ugla krivičnog djela zločina protiv čovječnosti, nije od presudnog značaja. Zbog toga Sud zaključuje da je optuženi pri činjenju krivičnog djela postupao sa direktnim umišljajem, tj. da je bio svjestan svog djela i nastalih posljedica te da je htio njegovo izvršenje.

Nadalje, Sud je zaključio da je optuženi razumio da je zaključivanjem ovog sporazuma i priznanjem krivice, odrekao se prava na suđenje i iznošenje svoje odbrane i svojih dokaza kojima bi osporio dokaze druge strane, a koji ga terete, te da je razumio da se na ovaj način odriče i prava na ulaganje žalbe na krivičnopravnu sankciju koja mu bude izrečena u skladu sa Sporazumom.

Razmatrajući sankciju predviđenu Sporazumom, a koja predstavlja kaznu zatvora u rasponu od 5 godina do 10 godina trajanja, Sud je zaključio da je takva kazna u skladu sa članom 231. stav 3. ZKP BiH odnosno u skladu sa članom 42., članom 42. b), članom 49. i članom 50. stav 1. tačka a) KZ BiH tj. da raspon predstavlja mogućnost izricanja minimalne kazne propisane zakonom za to krivično djelo, odnosno kaznu koja se može po zakonu izreći uz primjenu granica ublažavanja kazne zatvora propisane zakonom.

Sud je takođe zaključio da je oštećenima pred Tužilaštvom omogućeno da se izjasne o mogućnosti postavljanja imovinskopravnog zahtjeva kako je to Tužilaštvo tokom ročišta istaklo.

Imajući u vidu karakteristike instituta sporazuma o priznanju krivice, te činjenicu da se sporazum razmatra u jednom skraćenom, neredovnom sudskom postupku u kojem optuženi bezrezervno priznaje krivicu i svjesno se odriče prava na redovno suđenje, tokom kojeg bi

mogao iznositi svoju odbranu, te na obaveze Suda da se bazira samo na provjeri priznanja, te postojanju dovoljno dokaza o krivici optuženog, Sud se nije upustio u detaljnije analiziranje svakog izvedenog dokaza i njegovim dovođenjem u vezu sa djelovanjem optuženog i bićem predmetnog krivičnog djela, a što se inače čini kod suđenja u redovnom sudskom postupku. Sud je izvršio ocjenu dokaza u mjeri da stekne uvjerenje da li su oni dovoljno obimni i kvalitetni da bi se mogao izvući zaključak da li su u radnjama optuženog sadržani svi elementi bića krivičnog djela za koje je optužen i da li je optuženi kriv za to krivično djelo.

Nakon prihvatanja sporazuma o priznanju krivice, održan je pretres za izricanje krivično pravne sankcije na kojem su stranke i branilac optuženog iznijeli okolnosti i dokaze koje su od uticaja da kazna bude veća ili manja. Te okolnosti su identično prikazane i odnose se na okolnosti pod kojima je djelo počinjeno te držanje optuženog pred i tokom suđenja kao i njegovo priznanje krivičnog djela i obećana saradnja sa Tužilaštvom u cilju rasvjetljavanja onoga što se dešavalo prije, za vrijeme i poslije zauzimanja Srebrenice od strane VRS. Cijeneći navedeno, Sud je na strani optuženog našao niz olakšavajućih okolnosti i to:

- optuženi je pri izvršenju krivičnog djela bio pod prijetnjom nadređenog komandanta da će kao ... i sam biti lišen života ako ne učini ono što mu je naloženo kako sam navodi, a koje navode ne spori Tužilaštvo,
- prilikom ekstradicije iz SAD-a optuženi koji je imao i ... i državljanstvo ..., je insistirao da bude izručen organima BiH i već tada je donio odluku da prizna djelo za koje je optužen i da odgovara za svoje postupke,
- pred nadležnim sudom u SAD-u, odgovarajući za djelo imigracione prevare priznao je i izvršenje krivičnog djela za koje je ovdje optužen, zbog čega mu je izrečena neuobičajeno visoka kazna zatvora od 63 mjeseca,
- zaključujući sporazum o priznanju krivice optuženi je bezuslovno priznao krivicu za predmetno krivično djelo i, pored ostalog, prihvatio da svjedoči o predmetnim događajima u cilju rasvjetljavanja istih pred sudovima u BiH i MKSJ,
- optuženi se na kraju izvinio oštećenima u ovom krivičnom predmetu i iskazao iskreno kajanje za učinjeno.

Sud je na strani optuženog našao i jednu otežavajuću okolnost, a koja se ogleda u jačini ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra – života čovjeka koje predstavlja najvrijednije dobro koje štiti zakon. Optuženi je van ikakve sumnje, neposredno učestvovao u lišavanju života, ne jednog ili nekoliko, nego nekoliko stotina bespomoćnih ljudi u vremenskom periodu od nekoliko sati. Ova okolnost na neki način stavlja u sjenu sve naprijed navedene olakšavajuće okolnosti, tako da svaka kazna van maksimalne kazne iz raspona opredjeljenog Sporazumom, po ocjeni Suda ne bi postigla svrhu kažnjavanja propisanu zakonom. Zbog toga je Sud oglasivši krivim optuženog za predmetno krivično djelo, optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 10 godina, kojom kaznom se u cjelosti postiže svrha kažnjavanja propisana članom 39. KZ BiH. Na taj način izrečena kazna predstavlja izraz društvene osude učinjenog krivičnog djela, a kojom kaznom se na izvršiocu utiče da u buduće ne čini ista ili slična krivična djela, kao i na ostale da ne čine krivična djela i kojom kaznom se utiče na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i o opravdanosti kažnjavanja njihovih izvršilaca.

Odluka o uračunavanju pritvora optuženom u izrečenu kaznu zatvora donesena je na osnovu člana 56. stav 1. KZ BiH kojom je propisano da će se optuženom u izrečenu kaznu zatvora uračunati i vrijeme provedeno u pritvoru i svako lišenje slobode u vezi sa krivičnim djelom.

Odluka o troškovima postupka zasnovana je na odredbi člana 188. stav 4. ZKP BiH, a koja propisuje da se optuženi može osloboditi plaćanja troškova postupka ako bi njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog. Sud je zaključio da je optuženi bez ikakvih stalnih ili privremenih prihoda, da je bez imovine pa je optuženog oslobodio obaveze plaćanja troškova postupka.

Odluka o imovinskopravnom zahtjevu je donesena u skladu sa odredbom člana 198. stav 2. KZP BiH i oštećeni, koji su se pred Tužilaštvom izjasnili da će imovinskopravni zahtjev eventualno ostvariti u parničnom postupku, su sa eventualnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Zapisničar

Tijana Kaletović

SUDIJA ZA PRETHODNO SASLUŠANJE

Ljubomir Kitić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću Suda BiH u roku od 15 dana od dana prijema presude, ali ne u odnosu na odluku o krivičnopravnoj sankciji.